

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»



Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 2019 Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

«Των αγίων και θεοφόρων πατέρων της εν Χαλκηδόνι Δ΄
Οικουμενικής Συνόδου»

Ακύλα αποστόλου, Ιούστου μάρτυρος, Ιωσήφ αρχιεπι-
σκόπου Θεσσαλονίκης, Νικοδήμου οσίου Του Αΐιορείτου.

Έτος 12^ο Τεύχος 535

Ο φωτισμός του κόσμου από τους συμβασιλείς του Χριστού

(Τού π. Ιωάννη Ρωμανίδη)

«Υμείς εστέ το φως του κόσμου...»



Έχοντας ο άνθρωπος το Φως του Θεού μέσα του είναι και ο ίδιος φως, οπότε ισχύει ο λόγος του Χριστού «υμείς εστε το φως του κόσμου» (Ματθαίος ε: 14).

«Όταν λέει "υμείς εστε το φως του κόσμου", σημαίνει ότι εσείς που βρίσκεσθε σε κατάσταση φωτισμού, είσθε το φως του κόσμου. Δεν είσθε το φως του κόσμου οι Χριστιανοί, επειδή απλώς πιστεύετε στον Χριστόν». Έχοντας το φως του Θεού γνωρίζει τι είναι Ορθόδοξη παράδοση, μεταδίδει την παράδοση και φωτίζει τους άλλους.

«Η ουσία της Ιεράς Παραδόσεως, όταν λέμε Ιερά Παράδοση, το κέντρο της ιεράς Παραδόσεως είναι ο φωτισμός, η μεταλαμπάδευση,

δηλαδή, ένας που γίνεται αναμμένη λαμπάδα να φωτίζει τους άλλους. Οπότε, η ουσία του Χριστιανισμού είναι η φώτιση. Ο φωτισμένος φωτίζει. Μετάδοση του Φωτός, αυτός είναι ο Χριστιανισμός δεν είναι τίποτα άλλο. Δεν είναι ο Χριστιανισμός ο δεσπότης, ο παπάς, κλπ. Ο Χριστιανισμός είναι μεταλαμπάδευση του Φωτός, δηλαδή διάγνωση και θεραπεία. Και θεραπεία είναι η φώτιση του ανθρώπου. Γι' αυτόν τον λόγο σήμερα λέμε: "εδικαιώθης, εμυρώθης, εφωτίσθης". Καταντάει αυτό το "εφωτίσθης" που λέμε σήμερα να είναι πολλές φορές ένας εμπαιγμός».

Φωτιζόμενος κανείς από το Φως του Θεού βλέπει συγχρόνως και την ενέργεια του Θεού σε όλη την κτίση. Ο άνθρωπος αγαπά τον Θεό με ανιδιοτέλεια και γίνεται φίλος του Θεού. «Στην κατάσταση του φωτισμού υπερβαίνει πλέον ο άνθρωπος τον φόβο και την ιδιοτέλεια και φθάνει στο σημείο που αρχίζει και αγαπά τον Θεό και τον συνάνθρωπό του χωρίς να σκέπτεται την ιδική του ιδιοτέλεια και το συμφέρον του. Και όταν φθάνει να είναι φίλος του Θεού, ακόμα και καυγαδίζει με τον Θεό -δεν ξέρω άμα το λέγω καλά- μαλώνει με τον Θεό ο φίλος, για τον συνάνθρωπό του, όπως έκανε ο Αβραάμ. Γιατί; Γίνεται ο άνθρωπος συμβασιλεύς του Χριστού.

Συμβασιλεύς σημαίνει ότι παύει να είναι δούλος. Αυτό σημαίνει το ότι ο άνθρωπος γίνεται κατά Χάριν Θεός. Οπότε, στην Ορθόδοξη κοινωνία δεν έχουμε δουλοπρέπεια».

Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

(Ιερά Μονή Πετράκη)



Η Δ' Οικουμενική Σύνοδος συγκλήθηκε από τον Αυτοκράτορα Μαρκιανό και τη σύζυγό του, Αυγούστα Πουλχερία το 451 στη Χαλκηδόνα. Αποτελούνταν από 650 επισκόπους και καταπολέμησε τη διδασκαλία του Μονοφυσισμού, η οποία, με πρωτεργάτη τον αρχιμανδρίτη Ευτυχή, δίδασκε ότι η θεία φύση του Χριστού απορρόφησε πλήρως την ανθρώπινη.

Η Δ' Οικουμενική Σύνοδος μετά από μια ταραχώδη περίοδο ήρθε ως το αναγκαίο επιστέγασμα της διασφάλισης της καθολικής πλειο-

ψηφίας του σώματος των μελών της εκκλησίας ως προς την απόρριψη κάθε μονοφυσιτικής ή ακραίας δυοφυσιτικής ορολογίας, την **επικύρωση στην πίστη του συμβόλου της Πίστεως** τόσο της Νίκαιας, όσο και της Νίκαιας-Κωνσταντινούπολης, τη θέσπιση του διοικητικού καταστατικού κανόνα της ορθοδόξου εκκλησίας σύμφωνα με το λεγόμενο μητροπολιτικό σύστημα και την **οριστική επίλυση του χριστολογικού ζητήματος**, το οποίο για περισσότερο από 80 έτη βρέθηκε στο προσκήνιο της θεολογικής διαμάχης στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Μεγάλο μέρος των επισκόπων της Εκκλησίας της Ελλάδας συμμετείχαν στις εργασίες της. Ο Θεσσαλονίκης Αναστάσιος αντιπροσωπεύθηκε και πάλι από τον Κβιντίλλιο Ηράκλειας. Παρέστησαν από τη Μακεδονία ο Φίλιππων Σώζων με τους Δοβήρου Ευσέβιο, Σερρών Μαξιμιανό, Νικόλαο Στοβών, Δαρδάνιο Βαργάλων και Ιωάννη Παρθικουπόλεως, οι οποίοι υπέγραψαν δια του πρεσβυτέρου Κυριακού. Ο μητροπολίτης Λαρίσης Ανδρέας παρέστη συνοδευόμενος από τους επισκόπους Κωνσταντίνο Δημητριάδος και Πέτρο Εχίνου. Αυτοπροσώπως παρέστη από την Αχαΐα ο Πέτρος Κορίνθου με τους επισκόπους Δομνίνο Πλαταιών, Αθανάσιο Οπούντος, Ειρηναίο Ναυπάκτου, Ωφέλιμο Τεγέας, Ονήσιμο Αργους, Θεόφιλο Ωρεού (Ιστιαίας), Νικία Μεγάρων, Ιωάννη Μεσσήνης και Ιωάννη Πατρών. Από την Κρήτη συμμετείχαν ο Μαρτύριος Γορτύνης με τους επισκόπους Γεννάδιο Κνωσού, Ευσέβιο Απολλωνίας, Δημήτριο Λάμπης, Κύριλλο Σουβρίτου, Ευφράτα Ελευθέρας και Παύλο Καντανίας. Από την Παλαιά Ηπειρο ο Νικοπόλεως Αττικός συνοδεύοταν από τους επισκόπους Μάρκο Ευροίας, Φιλόθεο Δωδώνης, Ιωάννη Φωτικής, Κλαύδιο Αγχησμού, Περεγρίνο Φοινίκης και Σωτήριχο Κερκύρας. Από τη Νέα Ήπειρο έλαβαν μέρος Λουκάς Δυρραχίου με τον Αντώνιο Λυχνιδού, από τη Δακία ο Εύανδρος Διοκλείας, από δε τα νησιά οι επίσκοποι Δήλου Σαβίνος, Τενέδου Φλωρέντιος, Κω Ιουλιανός, Ρόδου Ιωάννης, Χίου Τρύφων και Θάσου Ονοράτος.

Από την ανωτέρω αναγραφή των επισκόπων, οι οποίοι μετείχαν στην Δ΄ Οικουμενική σύνοδο, υποδηλώνεται **πόσο ευρέως είχε ήδη εξαπλωθεί ο Χριστιανισμός στην Ελλάδα**, αλλά δυστυχώς στερούμεθα ειδήσεων περί της εσωτερικής αναπτύξεως της Εκκλησίας της. Είναι μόνο γνωστό ότι υπήρχε κάποια πνευματική κίνηση, διότι περί τα μέσα του Ε΄ αιώνα ήκμασε ο επίσκοπος Φωτικής Διάδοχος, ο οποίος έγραψε εκατό κεφάλαια ασκητικά και ετιμήθη ως άγιος. Το εν λόγω σύγγραμμα του Διαδόχου απέβλεπε στη μοναχική τελείωση.

Η Δ΄ Οικουμενική σύνοδος καταδίκασε οριστικά τον Μονοφυσισμό, ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΝΤΑΣ ΟΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΤΗΝ ΘΕΪΚΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΝ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΤΑ ΔΕ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΚ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΗΣ Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Υ. <<εν δύο φύσεσιν ασυγχύτως, ατρέπτως, αδιαιρέτως, αχωρίστως γνωριζόμενον>>.

Φυσικά η Δ΄ Οικουμ. Σύνοδος, δεν έφερε κάτι το καινούργιο που δεν υπήρχε μέχρι τότε στο χώρο της Εκκλησίας μας. Αυτό που ήδη υφίστατο και το βίωνε το σώμα των πιστών, οι Πατέρες το διευκρίνισαν το οριοθέτησαν, και έτσι βοηθήθηκαν και βοηθούμαστε οι πιστοί στο να γνωρίζουμε ποια ακριβώς είναι η πίστη μας. Ποιοι οι όροι αυτής της πίστεως με τις τόσες υπαρξιακές προεκτάσεις στη ζωή μας.

Κατά την ανωτέρω Σύνοδον οι Όρθόδοξοι Πατέρες συνέταξαν Τόμον, ο οποίος περιείχε την πίστιν την αληθή, την οποίαν πάντοτε επίστευε και εκήρυττεν η Έκκλησία του Χριστού. Επίσης οι αιρετικοί Μονοφυσίται συνέταξαν ίδιον τόμον, που περιείχε τας πλάνας των. Τότε ομοφώνως ορθόδοξοι και αιρετικοί απεφάσισαν να τεθούν και τα δύο κείμενα επί του στήθους της Αγίας Ευφημίας και ανοίξαντες την λειψανοθήκην έπραξαν ούτως και εσφράγισαν πάλιν ταύτην. Ότε δε μετά οκτώ ημέρας ήνοιξαν την θήκην, εύρον τον Τόμον των **Ορθοδόξων εις τας χείρας αυτής** και των αιρετικών Μονοφυσιτών το κείμενον εις τους πόδας αυτής.

Έτσι η **Μεγαλομάρτυς Ευφημία** με το έξαισιον αυτό θαύμα **επεκύρωσε** και υπέγραψε τον ορθόδοξον Τόμον και **διεσάλπισε το Χριστολογικόν δόγμα περί των δύο φύσεων του Χριστού μας** εις τα πέρατα της οικουμένης και απέδειξε την διδασκαλίαν του Ευτυχούς και των οπαδών του Μονοφυσιτών ως σατανικήν πλάνην.

ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΝΥΨΩΣΕΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΝΕΙΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΣΑ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΜΕ ΤΑ ΤΟΥ ΡΩΜΗΣ. ΤΕΛΟΣ ΕΞΕΔΩΣΕΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΙΕΡΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ.

Δυστυχώς όμως η αίρεση αυτή συμπαρέσυρε τους ιθαγενείς πληθυσμούς της Αιγύπτου και της Συρίας και προκάλεσε πολύ μεγάλη ανωμαλία τότε στο κράτος και στην εκκλησία, (δημιουργώντας νέες εκκλησίες όπως την Αρμενική, την Ιακωβιτική στη Συρία, τη Κοπτική στην Αίγυπτο).